

Bølgen, der ville flyve

Et eventyr i H.C. Andersen's ånd af Henrik Frederiksen,
©ElephantTribe.org

Langt ude på havet, hvor vandet er så blått som bladene på den dejligste kornblomst og så klart som det reneste glas, fødtes der en lille bølge af Nordenvindens dybe suk.

Hun var ikke som selve vanddråberne, for de blev jo i grunden, hvor de var. Nej, hun var noget meget finere; hun var *kraften*, der bevægede sig gennem dem. Hun steg og faldt, op og ned, i en evig, vuggende dans over det uendelige dyb. Hun elskede at mærke farten, når hun rullede afsted, men hun følte sig altid bundet til det tunge, våde element.

En tidlig morgen, netop som solen brød frem over horisonten, kom en Solstråle styrtende ned fra himlen. Han var gylden, stolt og bevægede sig med en fart, den lille bølge slet ikke kunne begribe. Han ramte hendes

skummende top og kyssede hende, og i det øjeblik forelskede den lille bølge sig i ham.

"Kom med mig!" hviskede Solstrålen og glitrede. "Jeg rejser gennem det uendelige ingenting, det store, mørke tomrum mellem stjernerne, hvor der hverken er luft eller vand til at tynde mig. Der er jeg helt fri. Vi kan flyve sammen!"

Åh, hvor den lille bølge dog ville! Hun strakte sig mod himlen, løftede sin ryg og samlede al sin kraft for at springe ud af havet og følge ham op i det blå. Men hver eneste gang hun rejste sig, trak vandet hende ubønhørligt ned igen. Hun kunne ikke slippe det.

I sin dybe sorg sank hendes kraft tungt ned mod den mørke havbund. Her mødte hun den gamle, blinde hval, Leviatan. Han var utrolig klog og sang ikke med lyse toner, men med en dyb, rumlende stemme, der skubbede vandet i lange, stærke stød fremad, indtil det nåede bølgens indre.

"Lille bølge," brummede hvalen mildt, for han forstod verdens love bedre end nogen anden. "Du græder over det umulige. Du er et barn af havet, skabt af tryk og bevægelse. Du ejer ikke vandet, du låner det kun for at eksistere. Solstrålen er af en anden æt; han er skabt af himlens usynlige ild og har ikke brug for noget at bære sig – han kan rejse i det store tomrum. Men du... hvis du forlader vandet, dit element, så findes du ikke mere."

Det var en hård sandhed, men den lille bølge forstod endelig. Hun indså, at hun aldrig kunne flyve, og aldrig kunne gøre Solstrålen selskab. Men selvom hun ikke kunne flytte vandet med sig ud i verden, kunne hun give *alt*, hvad hun var, i ét stort øjeblik.

Hun vendte sig om og begyndte at rejse mod den stenede, takkede kyst. Det var en lang rejse, men hun tabte ikke modet. Da hun nærmede sig land, og vandet blev mere lavt, ændrede hun sig. Hendes rejse blev kortere, men hun rejste sig højere og højere, mægtig og skummende hvid. Hendes hjerte svulmede med en kraft og en tyngde, hun aldrig før havde følt.

Lige der, hvor klipperne tårnede sig op mod himlen, faldt Solstrålen ned og ramte stenen.

Med et mægtigt, brusende brøl kastede den lille bølge sig fremad. Hun slog ind mod den hårde sten – og splintredes.

Men hun forsvandt ikke, for i denne verden går ingen kraft nogensinde helt tabt; den skifter kun form. I sit fald gav hun hele sin sjæl til kysten. Hendes kraft forvandlede i et nu: hun blev til en tordnende lyd, der sang et ekko i klippehulerne, og hun blev til et lille suk af varme, der trængte dybt ind i den kolde sten.

Vandet, hun havde båret, faldt blot afmægtigt ned og trak sig stille tilbage mod havet, upåvirket, klar til at bære en ny bølge.

Solstrålen fangede, i et kort og uendeligt smukt sekund, en lille regnbue i hendes døende skumsprøjt, før han reflekteredes og fløj videre op i himmelrummet. Den lille

bølge var væk. Men klipperne var blevet en lille smule varmere der, hvor hun havde kysset dem, og hendes usynlige kraft levede nu for evigt videre i den store, faste jord.